

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

3. Qui objecta alia à Deo ad diuinæ scientiæ obiectum primum & specificatum aduocant confutantur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

diuinit est: ratione cuius reliqua diuina siue communia, siue personalia, vera adiectiue metaphysice sunt, habentque positum soliditatem essendi non apparenter, in quo veritas metaphysice sumpta consistit: vt constat ex controuersia de Trinitate. 1. q. 2. & ex contr. 1. quare, cum cognitio & veritate, tanquam à formali specificatio, & primario obiecto specificetur, per se metaphysice, & formaliter loquendo, ab essentia metaphysice adæquate specificabitur: quæ his opponi poterant (quod Dei cognitio, vt pote intuitiua, nequit vere concipi in vnum Dei prædicatum sine alio fieri) salum esse constat ex dictis sæpe, tam hoc toto quam controuersis de Trinitate, & incarnatione, vbi docuimus cognitionem, etiam intuitiua, præcisiua ex parte obiecti esse posse: secundo, eo admisso, solum probare reliqua ab essentia obiecta necessaria simul cum essentia cognitionis diuinæ obiecta esse debere, non autem specificatiua formalia, seu ratio, sub qua, ab ea attingantur, sed solum materialia, quæ ratione essentia, cui identificantur materialiter, iure identitatis, attinguntur.

CERTAMEN III.

Qui obiecta alia à Deo ad diuinæ scientiæ obiectum primum & specificatiuum aduocant, confutantur.

1. **N**on desuere, qui, licet Deum respectu cognitionis sui primum obiectum & specificatiuum adæquate esse doceant: imo, & cognitionis eiusdem, quatenus inde ad creaturas indirecte terminetur; aut respectu cognitionis Dei de creaturis directe immediate habere independenter ab eo, quod seipsum cognouerit, creaturas solas esse directum primum specificatiuum, & adæquatam obiectum, docuerint: ita Scot. in 1. d. 35. q. 1. §. Ad ista quidquid aliter eum in meliorem interpretetur sententiam Valentia. 1. p. d. t. gener. q. 14. vt clare ostendunt Valsq. d. 60. c. 1. & 2. de attrib. cap. 21. & sequuntur Scotum Gregor. d. 36. & alij in manuscriptis referentes nostrum Valsq. d. 50. & 60. citata: Cum tamen ille solum neget Deum, vel beatos cognoscere illas in seipso, tanquam in obiecto adæquate primario & specificatiuo siue omniscientiæ & cognitionis obiectum quorumque, vt semper asseruit: atque eo sensu Patrum testimonio, quæ cognitionem creaturarum à Beatis, vel à Deo in seipso, tanquam in medio sonare videbatur, constanter vbi vis exponit. Ceterum doctrina hæc duplicem ponit in Deo creaturarum cognitionem; alteramque ab altera omnino independentem, & inconnexam: quod repugnat prædicato scientiæ diuinæ, quæ, quæ diuina præcise cognitio, è suo essentiali conceptu indissolubiter, etiam formaliter, infinita in suo genere per denegationem terminat, adhuc extrinseci, quare & omniscientiæ esse debet. Vt cert. 2. ac sæpe alias in hac controuersia attigimus, fuisseque controu. 1. monstrauimus: siquæ & omniscientiæ infinitæ per denegationem terminat, etiam extrinseci, è conceptu suo essentiali repugnat alia quauis obiecti cognitio, quoad substantiam, vel modum in illa ita infinita, adhuc formaliter, non inclusa.

2. Ad hæc cognitio illa alia directa creaturæ, atque à creatura ipsa tanquam ab obiecto primario, & specificatiuo Deo addita essentia sua à creatura, tanquam à termino specificante ipsam, penderet: quare nec maioris necessitatis, quam creaturæ ipsam specificantis foret; cum maioris longe necessitatis, quam creaturæ, etiam secundum statum possibilitatis præcisiuæ, quidvis diuinum sit esseque debeat: vt de inconnexione omnipotentiæ cum creaturis possibilibus ostendebamus controu. 1. d. de omnipotentia. Est enim possibilitas rerum necessaria sit, nequeque non esse: nec possibilita prouide possint ad impossibilita, siue ad impossibilitatem migrare: aut magis necessitatis rerum possibilitate Deus est, magisque illi repugnat non esse, quam possibilitibus impossibilitas repugnat: vt late ibidem ostendimus, fundatque in doctrina

Christoph. de Orig. de Deo Vno, Tomus I.

Aristotelis 4. met. cap. 4. necessitatem vnam maiorem alia necessitate expresse admittentis. Tercio cum Deus creatura non solum, vt possibilis, sed, vt absolute futura, & existentia directe, & independentem, à Deo tanquam à suæ scientiæ specificatiuo & primario obiecto, (horum sententia) cognoscat atque absolute rerum existentia, & futuritudo caduca de se sit, & defectibilis: & cognitio ipsa Dei de illis iuxta hanc doctrinam caduca de se sit, atque absolute defectibilis erit: quod diuino prædicato secundum intrinsecum sui conuenire repugnat: quarto demum inferitur cognitionem hanc diuinam, & cognitionem alia, quæ se Deus, & creaturas in se, tanquam in obiecto primario, & specificatiuo, indirecte & mediate (vt hi loquuntur) cognoscit, esse imperfectionem intrinsecam: & directam creaturæ cognitionem eo alterius creatura directam cognitionem imperfectionem intrinsecam esse, quo creatura illa imperfectior, & imperfectior sit: iuxta dicta cert. 2. & doctrinam Aristotelis 3. met. tex. 15. & 1. de anima tex. 86. & alibi pluries: & tandem nequit non ex utilitate obiecti primarij, & specificatiui creati cognitio diuina, quoad intrinsecum vilesce.

3. Secundo Arrubal noster. 1. p. t. d. c. 1. ait Deū obiectum primum, & specificatiuum suæ scientiæ esse, etiam vt versatur circa creaturas, atque ad illas representandas porrigitur. Ceterum id muneris, non quia Deum, sed solum, quia omnipotentem, habere: vt verum omnino sit Deum habere in se rationem omnia creata cognoscendi, eo præcise, quod in se omnipotentiam, siue illorum omnium virtutem, & principium habeat. Secuti illum sunt recentiores comprouinciani nostri, quos eius Doctoris affectus non tam illius amor, quam in nostrum Valsquez, & eius Affectum magnum Magistrum meum Dara odium, & invidia, non multa laude, fecit in eandemque sententiam ire mihi visus est Herize noster. 1. p. tract. 1. d. 5. c. 3. §. 1. qui sane inconsequenter negat rationem obiecti primarij, & specificatiui cognitionis diuinæ de creaturis, cognitioni ipsi, in qua formaliter, nec solum eminentialiter (quod satis ipsi est, vt omnipotentia obiectum primum specificatiuum sit) continetur, quod enim ait continentiam creaturarum in omnipotentia realem, robustioremque esse, in earum vero cognitione intentionalem, ac debiliorem, friuolum est. Nam, & intentionalis, continentia creaturarum in cognitione earum diuina, non ficta, & chimerica, sed vera, & realis est, sicuti vera & realis est illarum representatio: atque ex alia parte formalis, clarior, & expressior, quam earum in omnipotentia quod, vt in eius cognitione, tanquam in primario obiecto, & specificatiuo, clarior & expressior earum cognitio euadat, vt ad illas representandas clarior extendatur, magis proculdubio iuuat, quam robustior alia continentia earum in omnipotentia, quæ in linea physice actiuitatis, non in linea continentie intentionalis, & representationis, ad quam munus obiecti primarij & specificatiui spectat, tota continetur. Secundo quia citato loco ait: non solum omnipotentiam, sed, & cognitionem seu comprehensionem diuinam possibilem, quæ solum, est intentionalis, & debilis (vt ipse loquitur) eorum continentia, esse medium, in quo possibilia omnia cognoscantur: ergo intentionalitas, & debilitas continentie creaturarum in sui cognitione comprehensua diuina non obicit, vt à Deo, vel beatis in ipsa, tanquam in obiecto primario, & specificatiuo cognoscantur.

4. Sed, missis Doctoris huius inconsequentis, sic primo sententiam ipsam impugno. Ponamus enim per impossibile sublata omnipotentia creaturas possibiles manere possibiles: quod, etsi repugnet, admitti ad questionis examen rigidum debet, cum questionem, cuiusque suppositum non destruat, hæc liquet: solum est de obiecto formali primario, & specificatiuo, ratione cuius creaturæ cognoscantur à Deo; non autem de obiecto materiali, & pure terminatiuo, cuiusmodi esse supponimus creaturas, siue possibiles, siue existentes, videlicet illæ, possibiles, vel existentes sunt, quod questionis non refert: quemadmodum querimus: an si spiritus non procederet à filio, distingueretur realiter ab illo: quæ tunc hypothesis impossibilis est, & tamen admittitur, vt inde dignoscatur, an à filio procedat, quia cum de fide distinguendus sit, si sublata per impossibile eius

A a a

à filio processione non distingueretur, recte inferretur à filio procedere; si autem adhuc ea processione sublata distingueretur, ob quam ponitur eius à filio processio, quia inferretur à filio distinctio & non ratione processionis ab illo. Ponamus secundo (id quod mihi, Arrubali, & eius in questione præfenti fecerunt verissimum & certissimum est) nempe Dei infinitatem in mutua attributorum, & essentia inclusione minime stare sed diuinam ob quam eius à filio processio ponitur, quare & ipsum à filio non procedere) essentiam de se formaliter infinitam esse absque attributi alicuius iuuamine. Tū sic sublata per possibile vel impossibile à Deo omnipotentia adhuc ab ipso cognosceretur creatura, si manerent possibiles; ergo ratio eas cognoscendi non est Deo eius omnipotentia, tanquam obiectum primum, & specificatum suum, ut ad illas porrigunt, cognitionis. Consequens est legitima. Recte enim inferretur non esse rationem peritit. Antecedens probatur. Sublata à Deo omnipotentia Deus peritaret infinitus in essentia, ut aduersarij etiam fatentur, atque ipsum cognosceret: quandoquidem Dei erga seipsum cognitio, aduersariis etiam fatentibus, omnipotentiam pro obiecto primario, & specificatum nullatenus habet: ergo peritaret deficiente omnipotentia cognitio diuina infinita simpliciter, etiam per denegationem termini extrinseci. Patet consequentia: quia peritaret cognitio diuina ab obiecto, & potentia reali intentionali simpliciter, & è genere suo infinita per denegationem etiam termini extrinseci: ergo peritaret Deo omniscentia est aperta: quia, si omniscentia sit, infinita per denegationem etiam termini extrinseci è genere suo esse non posset: quandoquidem aliquid generis eiusdem restaret extra ipsam, quod addi ipsi posset: quemadmodum, & quantitatem alicui infinitam non ex genere suo, sed ex plurimum partium coniunctione coalesceret, nec infinitas reliquas possibiles intra suam magnitudinem clauderet: iam vero, si ita infinita Dei scientia est, omniscentia necessario, ac proinde creaturarum pro quouis earum statu possibilitatis, & scientia, erit, etsi per impossibile omnipotentia Deo desisset, ut in antecedenti dicebamus.

5. Dices ex hypothesi impossibili, quod omnipotentia deficeret, non esse imperfectionem, quod possibilia à Deo non cognoscerentur, etsi per impossibile manerent, nec infinita perfectionis diuine scientia derogare, quod ea non repræsentet. Sicuti nec derogat in eo casu, quod omnipotentiam non repræsentet: neque Deitatis infinitati, quod ei attributum omnipotentia deficiat. Sed tamen neutra paritas præstat. Non vltima: quia omnipotentia infinitatem simpliciter talem Deitatis nullatenus formaliter constituit: quare nil mirum, si omnipotentia sublata formalis Deitatis infinitas simpliciter, & ex genere suo talis non deficeret. Non primum: quia sublata omnipotentia eius scibilia obiectiuaque veritas non esset: quare, quod tunc non cognosceretur, quare tunc non esset: quare infinitati scientia Dei non officeret: alio obesset, si possibilia, quæ eo casu ponimus permanere, non cognoscerentur: quia, & scibilia, ac vera obiectiua forent: ad quæ, si diuina scientia pertingeret, omnia scibilia non repræsentaret: quare nec omni scientia esset, nec simpliciter è genere suo infinita. Dices secundo: Arrubalem, & alios loqui de omnipotentia radicaliter sumpta; quo pacto idem cum essentia est non de omnipotentia formaliter: quare argumentum euanesceat. Contra vero: quia facta impossibili omnipotentia formalis, nec radicalis conceptus omnipotentia magis esset in essentia diuina, quam alterius cuiuspiam chimæ. Secundo æque est essentia diuina, immanitas, misericordia, bonitas, æternitas, ac cætera attributa radicaliter, atque è omnipotentia radicaliter sumpta, prout sunt in essentia, omnia erunt obiecta primaria, & specificata, & rationes cognoscendi creaturas possibiles, æque atque omnipotentia radicaliter sumpta, quod hi Doctores negant. Tercio sic sumpta omnipotentia nil aliud, quam essentia diuina est: ergo asseris solam essentiam esse obiectum primum, & specificatum cognitionis Dei,

non solum erga seipsum, sed etiam, quatenus creata pertingit contra tuam conclusionem. Quod neque esse poterit principium per modum speciei impletæ cognitionis creaturarum (ut Arrubali asserit, etiam de omnipotentia eodem modo à se intellecta) sed vnum, & idem principium cum illa. Denique eualio hæc, etsi ab asseris Recentioribus pro sententia Arrubali excogitata contra eius mentem est, qui de omnipotentia formaliter sumpta loquuntur.

6. Impugnatur secundo sententia eadem: quia in omnipotentia quouis modo, siue formaliter, siue radicaliter sumpta, non continetur adequatè plurimum præcipue possibilitatis, sed solum inadquatè, ut patet in actibus vitalibus, qui essentialiter pendunt à potentia vitalibus creaturarum viuientium, sicut ab omnipotentia essentialiter pendunt: acui inadquata continentia actiua non sufficit, ut in illa cuiusmodi actus, siue tanquam in obiecto primario, & specificatum adequatum cognitionis earum cognoscantur: creaturæ: ergo non ita cognoscuntur à Deo in sua omnipotentia. Minor probatur: quia alias vitales sui actus ab Angelis vel hominibus in suis vitalibus potentia, in quibus actiue inadquatè continentur, eodem modo cognoscuntur: quod, ne partialiter quidem fieri posse aduersarij admittunt, debentque fati: ac proinde omnipotentiam non esse adequatam specificatum, seu medium, siue totam rationem cognoscendi possibilia creata contra suam conclusionem debent fati, ut de se est perspicuum: nec satis est in omnipotentia, in qua potentia vitales nostræ actiue continentur, esse continentiam mediatam, actus vitalis creati, etiam, prout à potentia vitalibus procedunt possunt procedere. Contra primo: quia saltem, sicut non continentur adequatè, & proximè in ratione entis, ita neque in ratione veri, & cognoscibilis. Cum autem ea continentia adequata actiua necessaria sit ad specificationem, & rationem cognitionis rerum contentarum, proxima adequata necessario erit expectanda ut in actum prodeat earum cognitio: nam non, nisi à potentia proxima adequata potest actus exerceri: nec totum specificatum & motuum cognitionis creaturarum suas partes potentia vitales necessario obibunt, nec totum specificatum & ratio cognoscendi possibilia omnipotentia, ut hi volunt, erit. Secundo in actibus liberis, cum assistente omnipotentia & posita per ipsam potentia, indifferens hæc maneat, non magis cognoscitur in eis determinatè consensus quam eius negatio: quod si dicas conclusionem esse de cognitione possibilitatis, qua virtualiter extremi est, & in omnipotentia cognoscitur: nil præstat.

7. Acius pugno: quia in respectu ad possibilitatem præcisè non est potentia creata vitalis ad omnipotentiam subordinatio, sed solum in essendo, & operando absolute. Neque enim ex eo, quod possibilia respectum essentialem dicant ad omnipotentiam, habent etiam, ut postea ad potentias creatas referantur: sed ex eo, quod absque illis poni in rebus repugnet, quia principium essentialis earum actionum potentia creata sunt: quod non inde habent, quod omnipotentia alterum sit eandem principium: unde rursus arguimus: quia actiua continentia, siue actiua omnipotentia non est in ordine ad possibilitatem rerum, sed in ordine ad earum executionem, & absolutam positionem: quare omnipotentia, qua actiua, seu ratione continentia actiua, ad rerum possibilitatis, quam actiue non efficit, cognitionem inferre non posse argumentum proximè nostrum euincit: & patet ex data solutione. Non enim possibilitatem ponit, sed supponit, ut earum absolutam existentiam ponere queat cognoscendam; ad possibilitatem vero earum cognoscendam, non, qua possibilitatem, seu continentiam eas actiue sua omnipotentia est: sed qua terminus essentialis respectu earum, inferre poterit. Is autem respectus æque primo, imo indiuisibiliter in vnumque essentialis suum principium fertur, respicitque: nempe in omnipotentiam, & potentiam creatam, neque in alteram ratione alterius.

8. Tercio eandem sententiam impugno. Scientia in Deo prior est quam omnipotentia: deo enim *Deus omnipotens*, quia omnis, non contra a communi sententia præcipue

nostri Herize, contra quem pugnamus, & reliquorum, qui cognitionem Dei eius essentiam afferunt, omnipotentiam vero eius attributum: ex aliis vero, qui in Deo potentiam intellectuum cognitione Dei anteriorem, & ante utramque conceptum entis à se, vel alium quempiam, in quo essentiam metaphysicam Dei constituunt, recognoscunt, plures qui omnipotentiam in Dei voluntate collocant, eiusque affectibus: atque vniuersim, cum in Deo potentia etiam ad extra operatiua rationabiliter, nec aliter operatiua sit: ea cognitionis prioritas respectu omnipotentia admitti debet: ergo, cum nondum metaphysice sit omnipotentia, quæ specificare ac mouere Dei cognitionem ad creaturas deberet, est cognitio infinita ex genere suo, & omniscientia: quare, & cognitio earum ab alio antecius præcedente specificata. Negat Herize (cuius maxime solutio refert) consequentiam: quia de ratione pure termini, ac non specificatiui, seu rationis formalis cognoscendi; non est, quod sui cognitionem præcedat: ut patet in possibilibus, quæ cognitionem diuinam non præcedunt, nec sunt eius specificatiua, sed pure terminatiua obiecta, ad quæ sola ipsorum positione extenditur aliunde præhabita diuina cognitio. Sed contra: ergo omnipotentia, antequam supponitur aliunde habita cognitio, & representatio de se creaturarum possibilitum, ut argumentum probat, ratio, & specificatiuum cognitionis creaturarum ex tunc hac solutione (qua specificatiuum & motuum cognitionis debere supponit præcedere) minime patet. Apparet negare consequentiam: quod scilicet, omnipotentia in alio genere, obiecti, scilicet, specificatiui, eadem essendi metaphysico, sit cognitione posterior, prior non sit: ut de verbo, & Spiritu S. quos est sui vel cognitione vel amore procedere afferunt: ac proinde eis in genere essendi posteriores sunt, ad quos tamen obiectum præcedunt, philosophantur. Verum contra de Trinitate d. 6. sic philosophantes confutauimus: & vniuersim mutuum causalem causarum, quæ ad causandum sui existentiam requirunt, diximus contra de causis & in fine controu. de incarnatione.

9. Denique quarto eandem doctrinam impugno ex cognitione diuina de rerum negotiationibus, quæ actiue in omnipotentia non continentur: imo rerum, quæ actiue in omnipotentia continentur remotiones sunt. Ergo negotiationem possibilitum cognitio diuina non habet pro specificatiua, & ratione motiua omnipotentiam actiuam earum in ipsa: & tamen aliunde habet rationem representationis formalis earum: ergo, & habebit aliunde, quam ab omnipotentia esse formalem representationem rerum possibilitum. Dices cognosci habitum per negationem iuxta vulgare axioma: atque illum actiue in omnipotentia contineri. Sed an inde probabitur contineri actiue in omnipotentia negationem proximam, vel remotam, quia habet, cuius remotio est, in illa actiue continetur hoc autem necessarium est, ut ratio tunc conclusionis persisteret. Secundum cum habitus seipso sit formalis suæ negationis remotio, implicat per illum, adhuc remotam, causari eius negationem, quam seipso excludit, ab omnipotentia: quare, ne remotam quidem, per illum, seu medio illo, actiue eius negationem in omnipotentia contineri: illud autem axioma solum vult maiorem vel minorem imperfectiorem entitatem negationis, non, nisi cognitio habitu, quem à rebus remouet, cognosci posse: nam tenebras non, nisi media luce cognosci viderique posse vel non posse non vasa luce videri suo modo ridiculum est & repugnat: cum lux tenebrarum remotio sit: quare, ubi ea videtur, tenebræ videri non possunt. Respondebis cum recentioribus memoratis Arrubalis asseclis: continentiam actiuam habitus in omnipotentia, non esse causam necessariam, sed liberam, quæ est potestas indiuisiua, ad eum, & eius contradictorium apponendum: quare, & eius remotio, seu negatio actiue in omnipotentia continetur. Verum, si omnipotentiam in Dei voluntate formaliter hi recentiores constituerent, locum solutio haberet: constituta vero in alia formalitate, & prædicato diuino locum non habet. Et eum potestas libera ad vtrumvis præstandum voluntatis formaliter, quæ talis est, non autem adiunctarum, & quasi subiectarum ipsi, quoad vsum, & exercitium, facultatum: ut patet in nostris voluntatibus, quæ, ideo liberae sunt ad effectus mediis facultatibus efficiendos, quia administris potentis sibi subditis vti possunt, ac non vti; non quia po-

Christoph. de Ortega, de Deo Vno, Tomus I.

tentia alia de se se operari, & non operari pro suo libito queant: quatenus siquidem de se est, operari tantummodo valent, & si à libera nostra voluntate possint ab exercitio suspendi: quod quia, eisdem parentibus, negationem identitatis hominis & equi, & reliquarum chimerarum necessarias negationes Deus cognoscit: cum tamen earum habitus, v. g. identitatem hominis & equi nequeat Deus absolute, necdū libere, efficere: Ergo possibiles, imo necessarias has negationes absque vlla earum continentia in omnipotentia actiua, adhuc somniata, per habitum cognoscit Deus. Tercio omnes chimæras, quæ dubio procul in omnipotentia actiue non continentur, nec Deo (ut fert recentissimum aliquorum infomium) idemificatur, Deus cognoscit: ergo aliunde, quam à continentia extrinsecorum in omnipotentia, Dei habet cognitio, ut ad extrinseca obiecta porrigatur.

10. Concludamus igitur cum nostro Vasquez d. 40. & 60. citatis è sola essentia metaphysica Dei, tanquam primario obiecto specificatiuo adequato totam cognitionem diuinam in suo, atque è suo genere simpliciter infinitam, etiam per denegationem termini extrinseci, ac subinde omniscientiam formalem cognoscibilium omnium euadere, ut sola earum positione ipsi vel physice, vel metaphysice extrinseca egcat, ut ad ea extendatur: quare ad diuina attributa primum: deinde ad possibilita omnia, tam positiua, quam negatiua, & rationis etiam, siue impossibilita: postmodum ad conditionata futura, ac demum ad absolute futura absque vlla sui variatione extendatur: ut optime obseruauit, citatis locis Vasquez noster: quo etiam respexit Dionysius 7. de diuinis nominibus. Neque enim, inquiens, ea, quæ sunt, ex his, quæ sunt, nouit diuina mens: sed ex se & in se & c. Et Lactantius, diuinar. instit. c. 3. in se ipso habere propriam scientiam non hominis sed Dei est: mortali autem natura non capis scientiam, nisi, quæ veniat extrinsecus. Duo huic conclusioni obici poterant primum: Dei cognitionem vt potest intuitiuam, non posse non ferri in rem, sicuti est: quare nec in suam essentiam præcise, sed ipsi omnibus identificatam & vniuersim, sicuti solum est. Sed cognitionem, intuitiuam etiam, posse ex parte obiecti præcise ostendimus sæpe contra de anima & de visione Dei, & de scientia anime christi: atque illud sicuti est in visione tantum significare non cognosci rem per illam abstractiue, per alienas species, & admodum alterius. Secundum est, obiectum, primum saltem, & specificatiuum, diuinæ cognitionis non posse ipsi identificari, ut diuina omnia ipsi identificantur: nihil enim sibi ipsi speciem tribuit, sed potius est, quod illam ab alio recepit: hoc argumentum contra Arrubalem, & reliquos, æque militat, qui Deum totum vt in re est, vel aliquod eius prædicatum primum, & specificatiuum docent: respondeo tamen verum esse antecedens de diuinis prædicatis ipsi cognitioni formaliter identificatis, quod nulum aliud præter ipsam habet: quare ipsi soli repugnat seipsam specificare, non autem essentia diuina, vt dicebamus cert. 2. num. 7. Vbi de eius etiam prioritate respectu diuinæ cognitionis quid verosimiliter dici possit statuimus.

Pro Arrubalis sententia, & sua obiciunt memorati recentiores inter obiectum primum specificatiuum, & obiectum materiale, & pure terminum cuiusvis cognitionis debere esse respectum aliquem transcendentalium, qui solum est in creaturis ad Deum, quæ omnipotentem, ac proinde, quæ talem, solummodo debere esse Deum obiectum primum & specificatiuum cognitionis suæ de creaturis. Antecedens de respectu in genere entis est falsum: & si verum esset debere esse in obiecto primario, & specificatiuo ad secundarium, ad quod ex illo mens duceretur, quasi filo connexionis illius ad ipso, ad secundarium: quem in omnipotentia ad creaturas recentiores ipsi merito non admittunt. Est igitur vetum antecedens de connexionem in genere scibilis, quæ inter Dei essentiam, & creaturas adest vt ex dictis patet. Denique, pro specificatione cognitionis cuiusque creaturæ ab ipsa, dices, alias confundendas esse in eandem omnium creaturarum cognitionem. Respondeo: id quidem, si quoad intrinsecum cognitionis diuinæ loquamur, non solum verum esse, sed necessarium: cum essentia sua infinita Dei scientia, & omniscientia sit, vt diximus: reliqua ex dictis euaneſcunt.